

Η ασθένεια ως ευλογία (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πόσο μεγάλο πρόβλημα θεωρούνται στην εποχή μας οι άνθρωποι που εκ γενετής πάσχουν από κάποια πάθηση, χαρακτηρίζονται από αναπηρία ή

υποφέρουν από ανίατη ασθένεια! Όχι γιατί, δυστυχώς, κάποιοι φθάνουν να τους αντιμετωπίζουν ως βάρος στην κοινωνία και την οργανωμένη πρόνοια, ή ιδίως οι συγγενείς κάποιες φορές γογγύζουν κάτω από την ευθύνη και τη δέσμευση της διαρκούς διακονίας. Αλλά γιατί με την ύπαρξή τους και μόνον προκαλούν! Προκαλούν τα μοντέρνα κυρίαρχα πιστεύματα που θέλουν τον άνθρωπο περιορισμένο στους όρους και τα σχήματα αυτής της ζωής, παντοδύναμο δέσμιο των επιθυμιών του, προορισμένο να διεκδικεί την πάντοτε παροδική απόλαυση!

Αν όμως αυτά είναι ο σκοπός του ανθρώπου, τότε γιατί γεννιούνται οι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες, με ειδικά χαρίσματα, με ειδική αποστολή στη ζωή αυτή, τη στιγμή που δεν μπορούν να κατορθώσουν όλα τα παραπάνω; Ο κόσμος συνηθίζει να αντιπαρέρχεται το ερώτημα αυτό με τη συνήθη δικαιολογία: «Ήταν άτυχοι». Ως ατυχία, λοιπόν, ή ατύχημα αντιμετωπίζονται στην καλύτερη περίπτωση οι πιο τυχεροί αυτής της ζωής... Γιατί οι πιο τυχεροί;

«Κύριε, τις ήμαρτε;»

Τη διακριτική ερώτηση των μαθητών προκαλεί η θέα ενός εκ γενετής τυφλού στον δρόμο τους. Ποιος αμάρτησε, Κύριε, και γεννήθηκε αυτός έτσι; Ο ίδιος ή οι γονείς του; Ήταν η συνηθισμένη, επιπόλαιη και εύκολη αντίδραση στα τέτοιου είδους περιστατικά. Κι όσο κι αν είναι γεγονός ότι η φθορά, η ασθένεια και ιδίως ο θάνατος, δεν παραχωρήθηκαν ως κληρονομία του ανθρώπου από τον Άγιο Θεό, αλλά βίασαν τη φύση μας ως αποτελέσματα της παρακοής και της αμαρτίας, εξίσου γεγονός είναι ότι μιλώντας για την αμαρτία και τις συνέπειές της, οι άνθρωποι μιλάνε σαν να αφορούν όλα αυτά κάτι έξω από μας. Και μάλιστα διατυπώνουμε πολύ ωραίες θεωρίες, ακόμη και θεολογικές, χωρίς να έχουμε συναίσθηση του πόσο βαθιά μας αφορά το θέμα σε όλες τις διαστάσεις της ύπαρξής μας.

ἡ Κυριακή τῆς Ἑξ.

Την επιπολαιότητα και ελαφρότητα αυτή έρχεται να αποδομήσει η απάντηση του Χριστού. Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να καταστούν προφανή τα έργα που η δύναμη και η αγαθότητα του Θεού απεργάζεται χάριν της ανθρώπινης φύσεως. Πολλοί σπεύδουν να ερμηνεύσουν την απάντηση αυτή ως δηλωτική σκοπιμότητας και ισχυρίζονται ότι υπονόει πως ο εκ γενετής τυφλός γεννήθηκε έτσι για να έχει τη δυνατότητα ο Χριστός να εργασθεί το θαύμα της θεραπείας του. Αλλά τότε θέλησε ο Άγιος Θεός την ταλαιπωρία του πλάσματός του και τότε έσπευσε να την εκμεταλλευθεί; Μην τον αδικούμε με αβασάνιστες θεωρήσεις και ανθρώπινες παρανοήσεις.

Η απάντηση του Χριστού υπονοεί κυρίως την αυξημένη προστασία που παραχωρεί πλουσίως ο Άγιος Θεός σε όσους την έχουν ανάγκη και υπομένοντας τη διεκδικούν. Γιατί αν και ο άνθρωπος με τη διεκδίκηση της παρακοής έλκυσε και όλες τις συνέπειες με κυρίαρχες τον πόνο και τη φθορά, ο Άγιος Θεός -συγκαταβαινοντας στην ταλαιπωρία του πλάσματος του- του έδωσε τα μέσα να υπομείνει, ώστε να μη συντριβεί από την κακοπάθεια της ασθένειας, και μάλιστα της χρόνιας. Όχι μόνον επιδαψιλεύει την υπομονή ως άνωθεν ευλογία, αλλά συνάμα προστατεύει και από την αμαρτία την ίδια, καθιστώντας την ασθένεια στην πνευματική της διάσταση λουτρό καθαρμού και αιτία ολοκληρωτικής εξάρτησης με όρους αδιάκριτης υπακοής στο θείο θέλημα.

Ο τυφλός ομολογεί την πίστη του

Καθώς το ανέσπερο Φως της Ανάστασης καταυγάζει την περίοδο που διανύουμε και λαμπρύνει την ύπαρξή μας, το Ευαγγέλιο μας παρουσιάζει και τον εκ γενετής τυφλό να ευεργετείται με θαύμα και να βλέπει το φως το αισθητό. Το εντυπωσιακό, όπως σε κάθε θαύμα που καταγράφει το Ευαγγέλιο, δεν έγκειται στην υπερφυσική θεραπεία, αλλά στην πνευματική διδασκαλία που ως θείο μήνυμα προκύπτει από τη δράση του Χριστού μας.

Ο τυφλός ομολογεί την πίστη του στον ευεργέτη του ως Σωτήρα και Λυτρωτή του κόσμου, την ίδια στιγμή που μια ολόκληρη κοινωνία, συμπεριλαμβανομένων και των γονέων του που μαζί του υπέφεραν τις συνέπειες της ασθένειας, του γυρίζει την πλάτη και, έστω «διά τον φόβον των Ιουδαίων», τον αποστρέφεται. Πως το κατορθώνει; Η πολυετής ασθένεια και η δοκιμασία της υπομονής τον έχουν γαλβανίσει, ώστε με πρακτική φιλοσοφία να ξεχωρίζει το ωφέλιμο και να απορρίπτει το περιττό. Έπειτα η ίδια η ασθένεια του τον προφύλασσε από πειρασμούς ισχυρούς και συνήθεις στους υγιείς, ενώ και εμποδιζόταν να περιπλακεί στις προκλήσεις της αμαρτίας, με συνέπεια –αν και τυφλός- να έχει καθαρή πνευματική όραση.

Το μήνυμα του Κυρίου μας είναι σαφές. Πολλές φορές οι υψηλότερες και πλέον αληθινές θεωρήσεις περί ζωής προέρχονται από τους ανθρώπους του πόνου, οι οποίοι μέσα από τη φιλοσοφία της αγόγγυστης υπομονής καταλήγουν στην ανακάλυψη της πίστης και τον εναγκαλισμό της με κάθε κόστος, ως το μόνο χρήσιμο και σωτήριο στον κόσμο αυτόν.